

Av **eldste M. Russell Ballard**
i De tolv apostilers quorum

Følg opp

Vi kan alle være mer konsekvent involvert i misjonærarbeid ved å erstatte vår frykt med ekte tro.

For 64 år siden nå i september kom jeg hjem fra min misjon i England.

Tre dager senere gikk jeg på en dans ved University of Utah sammen med en venn. Han fortalte meg om en vakker andreårsstudent som het Barbara Bowen, som han syntes jeg burde møte. Han kom bort med henne og presenterte oss for hverandre, og vi begynte å danse.

Dessverre var dette det vi pleide å kalle en "sisten-dans", noe som betydde at du bare fikk danse med jenta til en annen rørte ved deg og dermed sendte deg ut. Barbara var livlig og populær, så jeg fikk danse med henne i et snaut minutt før en annen ung mann sendte meg ut.

Dette var bare ikke akseptabelt for meg. Etter å ha lært viktigheten av oppfølging på min misjon, fikk jeg telefonnummeret hennes og ringte henne allerede neste dag for å be henne ut, men hun var opptatt med skole og sosialt engasjement. Heldigvis lærte misjonen meg å være standhaftig selv om jeg møtte skuffelser, og jeg klarte til slutt å avtale et stevnemøte. Og dette stevnet førte til flere. Under disse stevnetene klarte jeg å overbevise henne om at jeg var den eneste sanne og levende hjemvendte misjonær – i alle fall for hennes del. Nå, 64 år senere,

står syv barn og mange barnebarn og oldebarn som bevis på den betydelige sannhet at uansett hvor godt budskapet er, vil du kanskje ikke få sjansen til å fremføre det uten konsekvent og standhaftig oppfølging.

Dette kan være grunnen til at jeg har følt en klar tilskyndelse til å følge opp to av mine tidligere generalkonferansetaler i dag.

På konferansen i oktober 2011 oppfordret jeg til å huske disse viktige ordene fra Herren: "For slik skal min kirke kalles i de siste dager, ja, Jesu Kristi Kirke av Siste Dagers Hellige."¹

Med disse ordene gjør Herren det klart at dette ikke bare er en

formell tittel, men også navnet som hans kirke skal kalles ved. Gitt hans klare erklæring, skulle vi ikke omtale Kirken med andre navn, for eksempel "Mormonkirken" eller "SDH-kirken".

Benevnelsen *mormon* kan være hensiktsmessig å bruke i noen sammenhenger for å henvise til medlemmer av Kirken, for eksempel mormonpionerer, eller institusjoner som Tabernakelkoret. [Ikke på norsk] Kirkens medlemmer er viden kjent som mormoner, og når vi omgås med dem som ikke deler vår tro, kan vi passende omtale oss selv som mormoner, forutsatt at vi også bruker Kirkens fulle navn.

Hvis medlemmene lærer å bruke riktig navn på Kirken i forbindelse med ordet *mormon*, vil det understreke at vi er kristne, medlemmer av Frelserens kirke.

Brødre og søstre, la oss følge opp og legge oss til vanen med å alltid gjøre det klart at vi tilhører Jesu Kristi Kirke av Siste Dagers Hellige.

Det andre budskapet jeg føler at jeg bør følge opp, ble fremført på forrige generalkonferanse da jeg oppfordret medlemmene til å be om å bli ledet til minst én person de kunne invitere til å lære om det gjengitte evangelium

før jul. Mange medlemmer av Kirken har delt noen spesielle erfaringer med meg som følge av at de har bedt Herren om misjonæranledninger.

En hjemvendt misjonær ba for eksempel spesielt om å bli ledet til "den ene" han kunne nå. Navnet på en tidligere studiekamerat dukket opp i tankene hans. Han tok kontakt med henne på Facebook, og fikk vite at hun hadde bedt om mål og mening i livet. Han fulgte opp akkurat da hun var på leting etter sannheten, og i desember ble hun døpt.

Mange lignende invitasjoner ble rapportert til meg, men bare et fåtall har fulgt opp slik denne mannen gjorde.

Jeg har stor tro på prinsippet oppfølging. Det står i misjonærveiledningen *Forkynn mitt evangelium*: "Å fremsette en invitasjon uten å følge opp er som å begynne en reise uten å fullføre den eller å kjøpe billett til en konsert uten å gå inn i konserthuset. Hvis ikke handlingen er fullført, er den til ingen nytte."²

Forkynn mitt evangelium lærer alle ikke bare hvordan vi inviterer, men også hvordan vi følger opp våre invitasjoner. Hensikten med misjonærarbeid er definert som å innby "andre til å komme til Kristus ved å hjelpe dem å motta det gjengitte evangelium gjennom tro på Jesus Kristus og hans forsoning, omvendelse, dåp, å motta Den hellige ånds gave og holde ut til enden."³

Invitasjonen er helt klart en del av prosessen. Men legg merke til at misjonærarbeid for medlemmene består av mye mer enn bare å invitere folk til å lytte til misjonærene. Det innebærer også oppfølging sammen med misjonærene for å utvikle tro, motivere til omvendelse, forberede til å inngå pakter og holde ut til enden.

Dette oppfølgingsprinsippet er illustrert i Apostlenes gjerninger:

"Peter og Johannes gikk sammen opp til templet...

Og en mann som hadde vært lam fra mors liv av, ble båret dit. Hver dag la de ham ved den tempeldør som kalles Den fagre, for at han skulle be dem som gikk inn i templet, om almisser.

Da han så Peter og Johannes på vei inn i templet, ba han om en almisser

Peter så fast på ham sammen med Johannes og sa: Se på oss!

Han så da oppmerksomt på dem i håp om å få noe av dem.

Men Peter sa: Sølv og gull eier jeg ikke, men det jeg har, det gir jeg deg. I Jesu Kristi, nasareerens navn – stå opp og gå!"

Det er en sterk oppfordring fra en Herrens tjener, ikke sant? Men Peter ga seg ikke med oppfordringen. Skriftene forteller så at "*han grep hans høyre*

hånd og reiste ham opp. Straks kom det styrke i hans føtter og ankler,

og han sprang opp og sto og gikk omkring. Og han *fulgte dem inn i templet*, hvor han gikk omkring og sprang og lovpriste Gud."⁴

Med andre ord brukte ikke Peter bare sin prestedømsmyndighet og ba mannen reise seg og gå. Han fulgte også opp oppfordringen ved å strekke seg ut til mannen, ta ham i høyre hånd, løfte ham opp og deretter gå sammen med ham inn i templet.

I samsvar med Peters eksempel vil jeg foreslå at vi alle kan være mer konsekvent involvert i misjonærarbeid ved å erstatte vår frykt med ekte tro, og invitere noen minst en gang i kvartalet – eller fire ganger i året – til å bli undervist av heltidsmisjonærene. De er beredt til å undervise ved Ånden

med oppriktig og dyptfølt inspirasjon fra Herren. Sammen kan vi følge opp våre invitasjoner, ta andre i hånden, løfte dem opp og gå sammen med dem på deres åndelige reise.

For å hjelpe dere med dette, oppfordrer jeg alle medlemmer, uavhengig av nåværende kall eller aktivitetsnivå i Kirken, til å skaffe et eksemplar av *Forkynn mitt evangelium*. Den er tilgjengelig gjennom våre distribusjons-sentre og også på nettet. Nettversjonen kan leses eller lastes ned uten kostnad. Den er en veiledning til misjonær-arbeid – noe som betyr at den er en veiledning for oss alle. Les den, studer den, og anvend så det dere lærer, til å hjelpe dere å forstå hvordan dere kan bringe sjeler til Kristus ved invitasjon og oppfølging. President Thomas S. Monson har sagt: “Nå er tiden inne for medlemmer og misjonærer til å komme sammen, til å samarbeide, til å arbeide i Herrens vingård for å bringe sjeler til ham.”⁵

Jesus Kristus underviste sine disipler:

“Høsten er stor, men arbeiderne få.

Be derfor høstens herre at han vil drive arbeidere ut til sin høst!”⁶

Herren har besvart denne bønningen i vår tid med det største antall heltidsmisjonærer i verdens historie. Med denne nye bølgen av trofaste arbeidere har Herren gitt oss en ny mulighet til å hjelpe ham i den store innhøstingen av sjeler.

Det finnes praktiske måter medlemmer kan hjelpe og støtte våre strålende misjonærer på. Dere kan for eksempel fortelle misjonærene at dere studerer *Forkynn mitt evangelium*, og be dem vise dere hva de lærer i sine studier. Når dere utveksler erfaringer med hverandre, vil det ganske sikkert utvikle seg økt tillit mellom medlemmene og heltidsmisjonærene, akkurat som Herren befalte:

“Men for at hvert menneske kunne tale i Gud Herrens, ja, i verdens Frelses navn.”⁷

Og: “Se, jeg sender dere ut for å vitne og advare folket, og det tilkommer enhver som er advart, å advare sin neste.”⁸

Brødre og søstre, kan dere forestille dere konsekvensene hvis familie og venner inkluderte ting de lærer av sitt personlige studium av *Forkynn mitt evangelium*, i sine brev og e-postmeldinger til sine

heltidsmisjonærer? Kan dere se for dere velsignelsene som vil komme til familier når de vet og forstår bedre hva deres sønner og døtre vil studere og undervise på sin misjon? Kan dere engang begynne å fatte den ekstraordinære utgyttelse av nåde og forsoning som vil bli vår, individuelt og kollektivt, i henhold til Frelserens løfte til alle som bærer vitnesbyrd i prosessen med å innby sjeler til å komme til ham – og deretter følger opp disse invitasjonene?

“Likevel er dere velsignet,” sa Herren gjennom profeten Joseph Smith, “for det vitnesbyrd dere har båret, er nedtegnet i himmelen så englene kan se det, og de fryder seg over dere, og deres synder er dere tilgitt.”⁹

“For jeg vil tilgi dere deres synder med dette bud, så dere kan forbli standhaftige... når dere bærer vitnesbyrd til all verden om de ting som er blitt meddelt dere.”¹⁰

Hvis vi følger opp, vil ikke Herren svikte oss. Jeg har sett den ubeskrivelige gleden som ledsager vitnesbyrd-drevne invitasjoner og trofast oppfølging blant Kirkens medlemmer over hele verden. I Argentina oppfordret jeg nylig medlemmene til å invitere noen til kirken før denne generalkonferansen. En 8-åring som heter Joshua, lyttet og inviterte sin

beste venn og hans familie til et åpent hus i menigheten i Buenos Aires. Jeg skal lese fra et brev jeg nettopp har fått, som forklarer Joshuas invitasjon og trofaste oppfølging:

“Med noen få minutters mellomrom løp [Joshua] ut til porten for å se om de kom. Han sa at han visste de ville [komme].

Det begynte å bli sent, og Joshuas venn kom ikke, men Joshua ga ikke opp. Han sjekket trofast porten med få minutters mellomrom. Det var på tide å begynne å sette bort ting da Joshua begynte å hoppe opp og ned og bekjentgjøre: ‘De er her! De er her!’ Jeg så opp, og fikk se en hel familie nærme seg kirken. Joshua løp ut for å hilse på dem, og klemte vennen sin. Alle kom inn og så ut til å ha stor glede av åpent hus. De tok med seg noen hefter og tok seg god tid til å bli kjent med noen nye venner. Det var flott å se denne lille guttens tro og å vite at Primær-barn også kan være misjonærer.¹¹

Det er mitt vitnesbyrd at når vi arbeider sammen, søker den ene, inviterer og følger opp med tillit og tro, vil Herren smile til oss, og hundretusener av Guds barn vil finne mening og fred i Jesu Kristi Kirke av Siste Dagers Hellige. Måtte Herren velsigne oss alle sammen i vår innsats for å fremskynde arbeidet med å frelse sjeler. Det ber jeg ydmykt om i Jesu Kristi navn. Amen. ■

NOTER

1. Lære og pakter 115:4.
2. *Forkynn mitt evangelium: En veiledning i misjonærarbeidet* (2005), 200.
3. *Forkynn mitt evangelium*, 1.
4. Apostlenes gjerninger 3:1–8; uthevelse tilføyd.
5. Thomas S. Monson, “Velkommen til konferansen,” *Liahona*, nov. 2013, 4.
6. Matteus 9:37–38.
7. Lære og pakter 1:20.
8. Lære og pakter 88:81.
9. Lære og pakter 62:3.
10. Lære og pakter 84:61.
11. Personlig brev, 10. mars 2014.

Av Jean A. Stevens

Førsterådgiver i Primærs generalpresidentskap

“Frykt ei, jeg er med deg”

Når vi utvikler større tro og tillit til Herren, kan vi få tilgang til hans kraft til å velsigne og frelse oss.

Få følelser kan sammenlignes med dem som er forbundet med å bli foreldre. Ingenting er skjønnere enn å motta et dyrebart barn rett fra himmelen. En av mine brødre opplevde denne følelsen på en spesielt gripende måte. Hans første lille sønn ble født for tidlig, og veide bare 1300 gram. Hunter tilbragte sine to første måneder av livet på intensivavdelingen for nyfødte på sykehuset. Disse månedene var en følelsesladet tid for hele familien, idet vi håpet og ba Herren om hjelp.

Lille Hunter var så avhengig av hjelp. Han kjempet for å oppnå styrken som er nødvendig for å leve. Den sterke hånden til hans kjærlige far tok ofte sønnens bittelille hånd for å oppmuntre sitt sårbare lille barn.

Slik er det også med alle Guds barn. Vår Fader i himmelen strekker seg ut til hver enkelt av oss med sin uendelige kjærlighet. Han har makt over alle ting og ønsker å hjelpe oss å lære, vokse og vende tilbake til ham. Dette definerer Faderens hensikt – “å tilveiebringe mennesket udødelighet og evig liv.”¹

Når vi utvikler større tro og tillit til Herren, kan vi få tilgang til hans kraft til å velsigne og frelse oss.

Mormons bok vever dette vakre temaet om Herrens kraft til å befri Herrens barn, inn i alle dens sider. Nephi nevnte den først i bokens aller første kapittel. I vers 20 leser vi: “Men se, jeg, Nephi, vil vise dere at Herrens milde barmhjertighet er over alle dem som han har utvalgt på grunn av deres tro, for å gjøre dem så mektige at de har makt til befrielse.”²

For mange år siden lærte jeg på en svært personlig måte å kjenne sannhetene som uttrykkes i dette verset. Jeg ble klar over hvor nær vår himmelske Fader virkelig er, og hvor gjerne han vil hjelpe oss.

En kveld da det begynte å bli mørkt, kjørte jeg sammen med barna mine da jeg la merke til en gutt som gikk langs en øde veistrekning. Etter å ha kjørt forbi ham, fikk jeg en klar tilskyndelse om at jeg skulle kjøre tilbake og hjelpe ham. Jeg var imidlertid redd for at det kunne skremme ham om en fremmed stoppet ved siden av ham om kvelden, så jeg kjørte videre. Den sterke tilskyndelsen kom igjen med disse ordene i mitt sinn: “Gå og hjelp gutten!”

Jeg kjørte tilbake til ham og spurte: “Trenger du hjelp? Jeg fikk en følelse av at jeg skulle hjelpe deg.”